

prima instanță: D. Chistol  
instanța de apel: L. Popova, M. Moraru, A. Doga

3ra-617/14

## ÎNCHEIERE

21 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Vera Macinskaia  
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vitali Landarev împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 04 iunie 2013, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată

La 26 noiembrie 2012 Vitali Landarev, reprezentat de către Boris Bulbuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 26 octombrie 1984 el a fost angajat în serviciu în cadrul organelor afacerilor interne ale RM în bază de contract, iar la 22 august 2005 a semnat cu angajatorul contractul individual de muncă nr. 026753, funcția deținută fiind șef al sectorului de poliție nr. 8 CPs Botanica al CGP mun. Chișinău.

Afirmă că pe durata exercitării serviciului a obținut mai multe stimulări și recompense (insigne speciale, mulțumiri, premii bănești).

Susține că la 04 mai 2012, în baza Raportului din 24 aprilie 2012, prezentat de reclamant raporturile de muncă cu MAI au încetat, în legătură cu atingerea de către salariat a vârstei de pensionare.

Menționează că în corespundere cu clauzele negociate de salariat și angajator în contractul individual de muncă, și anume pct. 4.3 din contractul nominalizat, angajatorul este obligat să asigure colaboratorul cu încăperi de serviciu, echipament, utilaj, arme, mijloace tehnice, conform necesarului din dotare, încă el nu a primit echipamentul necesar și nici echivalentul bănesc al acestuia.

Mai indică că la 25 mai 2012 a adresat o cerere conducerii Direcției Logistice și Administrare a MAI, prin care a solicitat să i se comunice care este suma restantă

exactă, pe care angajatorul trebuie să o achite drept compensație pentru echipamentul neprimut.

Drept urmare a primit Răspunsul nr. 9/L-2 din 11 iunie 2012, prin care i s-a comunicat că în privința întocmirii și eliberării certificatului pentru plata compensației bănești în schimbul echipamentului neprimut, conform pct. 6 art. 23, drepturile colaboratorilor poliției, al Legii nr. 416 din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție s-a modificat după cum urmează: rația alimentară și compensația bănească pentru echipament se eliberează numai în cazurile stabilite de Guvern (în redacția LP 108-XVIII din 17 decembrie 2009, în vigoare din 01 ianuarie 2010).

Afirmă că la 17 iunie 2012 a mai expediat o nouă cerere în adresa MAI, menționând că, în corespundere cu practica judiciară internațională, legea care înrăutățește situația persoanei nu are efect retroactiv; ținând cont de acest principiu legal, sub incidența Legii cu privire la poliție în noua redacție, care a intrat în vigoare la 01 ianuarie 2010 cad doar acele persoane care s-au angajat în cadrul serviciului începând cu data indicată. În conținutul cererii, iarăși a solicitat să fie informat despre suma exactă pe care urmează să o achite MAI în contul echipamentului neprimut, concretizând că pentru a corespunde imaginii unui colaborator de poliție, a fost nevoit să achiziționeze vestimentație specială pe cont propriu.

Susține că cererea a fost examinată prin Răspunsul nr. 9/L-2 din 29 iunie 2012 comunicându-i-se că în urma verificărilor datelor din fișa personală de evidență a echipamentului nr. 27832 pe perioada 2000-2012, V. Landarev nu a fost dotat cu echipament polițienesc.

Indică că suma totală a echipamentului neprimut este estimat la 12404,74 lei.

Menționează că prin cererea din 09 iulie 2012 el a solicitat achitarea sumei de 12404,74 lei, în contul echipamentului neprimut, însă răspuns la cerere nu a primit și nici dovada că cererea sa a ajuns la destinatar.

Mai afirmă că la 15 octombrie 2012 a adresat o cerere prealabilă în adresa MAI, solicitând achitarea sumei de 12404,74 lei, în contul echipamentului neprimut. Prin Răspunsul nr. 15/4-L-422/12 din 26 octombrie 2012, contestat prin prezenta cerere de chemare în judecată, i s-a comunicat că cererea sa este una repetată și nu este supusă examinării.

Invocă ilegalitatea răspunsului nr. 15/4-L-422/12 din 26 octombrie 2012, considerând că este emis cu încălcarea prevederilor legislației pertinente.

Solicită anularea actului administrativ nr. 15/4-L-422/12 din 26 octombrie 2012 și încasarea din contul MAI al RM în beneficiul lui Vitali Landarev a sumei de 12404,74 lei cu titlu de compensație pentru echipamentul neprimut.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2012 a fost declarată necompetentă Curtea de Apel Chișinău de a judeca pricina dată și strămutată pricina la Judecătoria Centru mun. Chișinău conform competenței.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 04 iunie 2013 a fost admisă acțiunea parțial, recunoscut ilegal răspunsul Direcției generale economie și finanțe cu nr. 15/4-L-422/12 din 26 octombrie 2012, încasat din contul Ministerului Afacerilor Interne al RM în beneficiul lui Vitali Landarev suma de 12194,74 lei cu titlu de compensația bănească în schimbul echipamentului neprimut pentru anii 2000-2009 și respinsă cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2014 a fost respinsă cererea de apel depusă de Ministerul Afacerilor Interne al RM și menținută hotărârea primei instanțe.

La 25 martie 2014 Ministerul Afacerilor Interne al RM a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca fiind tardivă.

Menționează că decizia integrală a instanței de apel a fost comunicată reprezentantului MAI al RM la 06 februarie 2014.

În motivarea recursului a invocat că instanța de judecată nu a luat în considerație probele anexate la dosar și a examinat doar după bunul plac și după intima convingere, pe când art. 130 alin (1) CPC prevede că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Cu referire la art. 16 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, consideră cererea de chemare în judecată a fost depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Menționează că din materiale pricinii rezultă că intimatul Vitali Landarev a depus cererea prealabilă în adresa MAI la 09 iulie 2012, însăși intimatul anexând cererea la materialele cauzei, ulterior acesta repetat a mai depus o cerere prealabilă la 15 octombrie 2012.

Afirmă că intimatul a solicitat achitarea compensației bănești în schimbul echipamentului la 09 iulie 2012, în urma modificărilor operate în art. 23 pct. 6) din Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990.

Conform art. 46 din Legea privind actele legislative nr. 780-XV din 27 decembrie 2001, au efect retroactiv doar actele legislative prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

Cu referire la art. 1424 Cod civil, care prevede că termenul de prescripție în reparare a prejudiciului se prescrie în termen de 3 ani începând cu momentul în care persoana vătămată a cunoscut sau trebuia să cunoască existența prejudiciului și persoana obligată să-l repare, consideră că prejudiciu poate fi reparat doar pentru anul 2009, și nicidecum pentru anii 1991-2009.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele pricinii nu rezultă data expedierii copiei deciziei instanței de apel în adresa recurentului, iar ultimul susține că decizia integrală a instanței de apel a fost comunicată reprezentantului MAI al RM la 06 februarie 2014.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau

aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al RM nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al RM asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al RM ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Vera Macinskaia  
Dumitru Mardari